

A végfelhasználók jogai az új Európai Elektronikus Hírközlési Kódexben

KOVÁCS ANITA

Telenor Magyarország Zrt.
AnitaKovacs@telenor.hu

Kulcsszavak: elektronikus hírközlési ágazat keretszabályozása, Európai Elektronikus Hírközlési Kódex, kommunikációs szolgáltatások új definíciója

Legkésőbb 2020 végétől az elektronikus hírközlési szolgáltatások magyarországi végfelhasználói, az ezeket nyújtó vállalkozások, valamint a hírközlési ágazatot felügyelő szabályozó hatóságok jogait és kötelezettségeit egy, a mostanihoz képest nem teljesen új, de sok tekintetben jelentős változásokat tartalmazó szabályrendszer alakítja majd.

Ez az új szabályrendszer a 2018 decemberében hatályba lépett Európai Elektronikus Hírközlési Kódexből fakad, ami fenntartja és modernizálni kívánja az iparágra vonatkozó jelenlegi EU-s keretszabályozást. A Kódex fogyasztóvédelmi fejezete, a végfelhasználók jogait körülíró rendelkezések legfontosabb újdonsága az elektronikus hírközlési szolgáltatások definíciójának újragondolása, kiterjesztése az ún. OTT kommunikációs szolgáltatásokra, illetve az ún. maximum harmonizációs megközelítés. Több-kevesebb újdonság található az elektronikus hírközlési szolgáltatások igénybevételéről a végfelhasználókkal kötött szerződésekre vonatkozó tájékoztatási követelményekre, a szolgáltatások tarifáinak és egyéb feltételeinek átláthatóságára, a szolgáltatásminőségre, a szolgáltatóváltást elősegítő előírásokra, a segélyhívási célú kommunikációra vonatkozó előírásokban is. A cikk ezekről a változásokról kíván rövid áttekintést nyújtani.

1. Bevezetés

Közel négy éves európai szintű jogalkotási folyamat eredményeként 2018. december 17-én megjelent az Európai Unió Hivatalos lapjában és hatályba lépett az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2018/1972 irányelve (2018. december 11.) az Európai Elektronikus Hírközlési Kódex létrehozásáról. A következőkben a jogszabályt Hírközlési Kódexként vagy egyszerűen Kódexként fogjuk említeni, ahogy előreláthatóan így hivatkoznak majd rá a vele kapcsolatos szakmai, jogi diskurzusok és tevékenységek során. Az elkövetkezendő hónapokban számtalanszor felbukkan majd a magyarországi elektronikus hírközlési szektor szereplőinek életében a jogszabály, különösen azokéban, akik részt vesznek annak hazai jogrendszerbe történő átültetésében, amelyre két év áll rendelkezésre. Legkésőbb 2020 végétől a Kódexen alapuló szabályok pedig jelentős részben alakítják majd az elektronikus hírközlési szolgáltatást nyújtó vállalkozások, a felhasználók és a hírközlés iparágat felügyelő szabályozó viszonyrendszerét, jogait és kötelezettségeit az elektronikus hírközlési szolgáltatásokkal összefüggésben.

A Hírközlési Kódex, illetve az ennek majdani magyarországi megfelelője nem eredményez majd a jelenlegihez képest teljesen új szabályozást. Az Európai Unió jogszabály-előkészítő intézményének, az Európai Bizottságnak az ambíciója és mandátuma a 2015–2019-es hivatali időszakban e vonatkozásban arra terjedt ki, hogy értékelje, vajon az elektronikus hírközlésre vonatkozó, eredetileg 2002-ben elfogadott, majd legutóbb 2009-ben felülvizsgált európai keretszabályozás továbbra is megfelelően szolgálja-e fő célkitűzéseinek megvalósulását, netán azo-

nosíthatók-e abban kiküszöbölendő hiányosságok, ellentmondások vagy egyszerűsítési lehetőségek.

Vegyük számba, pontosan mire is terjedt ki és mire nem ez a felülvizsgálat. Magától értetődő módon érintve voltak az eddig érvényben lévő keretszabályozás gerincét alkotó legfontosabb jogforrások, nevezetesen az ún. Keretirányelv [1], az Engedélyezési irányelv [2], Hozzáférési irányelv [3], Egyetemes szolgáltatási irányelv [4], valamint a BEREC rendelet [5], továbbá a Rádióspektrum-határozat [6], a Határozat RSPG létrehozásáról [7], végül az RSPD [8].

A kimaradtak köréből feltétlenül említést érdemel az Elektronikus hírközlési adatvédelmi irányelv [9], melynek felülvizsgálatával a jogalkotók meg akarták várni, amíg az általános adatvédelmi rendelet (közismert nevén a GDPR [10]) megalkotása lezárul. A hírközlési adatvédelmi irányelv kétségtelenül szintén indokolt felülvizsgálatának folyamata nagyrészt a számos fontos vitás kérdés felmerülésének köszönhetően időközben jelentős késedelmet mutat. Így kérdésessé válhat akár az is, hogy legalább a Hírközlési Kódex nemzeti jogba történő átültetésének 2020. december 21-ei határidejére lesz-e kifejezetten az elektronikus hírközlési szolgáltatások nyújtásával összefüggő személyes adatkezelésre vonatkozó új szabályozás, vagy marad a jelenleg is hatályos „rég” normarendszer. Mivel – ahogy azt később részletesen bemutatjuk –, az elektronikus hírközlési szolgáltatások körét a Kódex kibővíti az ún. over-the-top vagy OTT kommunikációs szolgáltatásokkal, érdekes helyzetet eredményezhet, amennyiben ezzel az alapvetően még távközlésre kitalált követelményekkel a digitális szolgáltatók is – legalább átmeneti ideig – szembetalálják magukat.

Végezetül a teljesség kedvéért álljon még itt, hogy ugyancsak nem foglalkoztak ebben a folyamatban a jogalkotók a roaming-rendelettel [11], a netsemlegességet biztosító rendelettel [12], illetve a nagy sebességű elektronikus hírközlő hálózatok kiépítési költségeinek csökkentését célzó irányelvvel [13], mégpedig azért, mert a hatályba lépésük, illetve alkalmazásuk kezdete óta eltelt idő ezt még nem indokolta.

2. Az elektronikus hírközlési szolgáltatások végfelhasználóit megillető jogokra vonatkozó új szabályok

2.1. Általános célok

Az általános áttekintés után a cikk hátralévő részét egyetlen terület részletesebb bemutatásának szenteljük, nevezetesen annak, hogy miként szabályozza a Kódex az elektronikus hírközlési szolgáltatások végfelhasználóit megillető jogokat. Az az általános célkitűzés, amelynek érdekében az európai jogalkotók indokoltan látják, hogy meghatározzanak bizonyos felhasználói jogokat, változatlan formában él tovább az új jogszabályban is: az Európai Unió ezen ágazatspecifikus fogyasztóvédelmi szabályok révén kíván gondoskodni a végfelhasználók egységesen magas szintű védelméről, hozzájárulva ezzel az uniós polgárok érdekeinek védelméhez.

Ezek az ágazatspecifikus fogyasztóvédelmi szabályok a következő tárgykörökbe tartozó előírásokat fedik le: az elektronikus hírközlési szolgáltatások igénybevételéről a végfelhasználókkal kötött szerződésekre vonatkozó tájékoztatási követelmények, a szolgáltatások tarifáinak és egyéb feltételeinek átláthatósága, szolgáltatásminőség, a szolgáltatóváltást elősegítő előírások (ideértve a számhordozhatóságot is), segélyhívási célú, illetve vészhelyzeti kommunikáció, továbbítási kötelezettség meghatározott rádió- és televízióműsor-terjesztő szolgáltatások továbbítására (ún. must carry).

Mielőtt belebocsátkoznánk az e tárgykörökbe tartozó rendelkezések, módosítások ismertetésébe, feltétlenül ki kell térni arra a két dologra, ami a Hírközlési Kódex

legnagyobb újdonsága a végfelhasználói jogok eddigi szabályozásához képest. Az egyik e szabályok tárgyi hatályában, a másik pedig a harmonizáció szintjében bekövetkező változás. Mindkét kérdés jelentős viták tárgya volt a Kódex előkészítése során.

2.2. Az elektronikus hírközlési szolgáltatások új definíciója

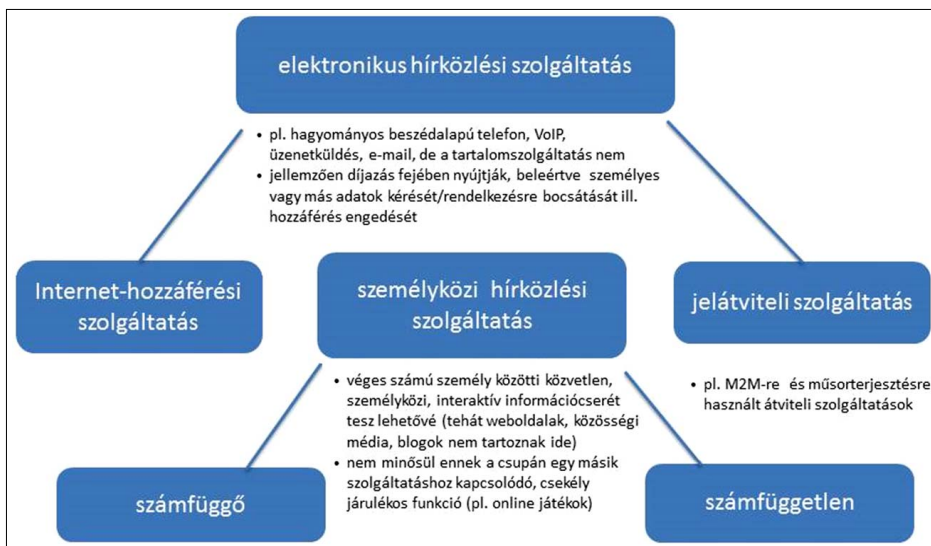
Ezidáig az elektronikus hírközlési szolgáltatások nélkülözhetetlen paramétere volt a jelátvitel, kizárólag a teljes egészében vagy részben jeltovábbításból álló szolgáltatások tartoztak a hírközlési szabályozás hatálya alá.

A Kódex megalkotásának idejére azonban már megkerülhetlenné vált az a tény, hogy a végfelhasználók a hagyományos telefonszolgáltatás és a szöveges üzenetek helyett mindinkább ezekkel funkcionálisan egyenértékű online szolgáltatásokat – például VoIP-szolgáltatásokat (pl. Skype), üzenetküldési szolgáltatásokat (Viber, Whatsapp, Messenger stb.), valamint webalapú e-mail-szolgáltatásokat – használnak kommunikációs célra és a végfelhasználó szempontjából nem releváns, hogy a szolgáltató maga végzi-e a jelátvitelt, vagy a kommunikáció internet-hozzáférési szolgáltatáson keresztül valósul meg (ún. over-the-top jelleggel) [14].

Márpedig amennyiben megfelelően érvényesíteni kívánjuk a szektorális fogyasztóvédelmi szabályozás alapvető célkitűzését, a végfelhasználók hatékony és ugyanolyan szintű védelmét, akkor az megköveteli e védelem hatályának kiterjesztését a funkcionálisan egyenértékű kommunikációt lehetővé tevő szolgáltatásokra. Ezt belátva, a Kódex kiterjesztette az elektronikus hírközlési szolgáltatás fogalmát úgy, hogy abba a teljes egészében vagy nagyrészt jeltovábbításból álló szolgáltatások típusa mellett immár beletartozik az ún. személyközi hírközlési szolgáltatások típusa, valamint az internet-hozzáférési szolgáltatás.

Az internet-hozzáférési szolgáltatás fogalma az (EU) 2015/2120 rendelet 2. cikkének (2) bekezdésében foglalt meghatározásnak megfelelő, tehát ezen értendő az a nyilvánosan elérhető elektronikus hírközlési szolgáltatás, amely internetcsatlakozást és ezáltal az internet

lényegében valamennyi végpontjával összekapcsolási lehetőséget biztosít, tekintet nélkül az alkalmazott hálózati technológiára és a használt végberendezésre. A személyközi hírközlési szolgáltatások pedig olyan szolgáltatások, amelyek személyek közötti közvetlen, interaktív információcserét tesznek lehetővé elektronikus hírközlési hálózatokon, nem csupán kiegészítő funkcióként, kizárólag a kommunikáció küldője által meghatározott, véges számú, azaz nem potenciálisan korlátlan számú természetes személy között, akár számozási tervben szereplő hívószámokkal, vagy hívószámokhoz való

kapcsolódás segítségével (számfüggő személyközi hírközlési szolgáltatások), vagy nem ilyen módon (számfüggetlen személyközi hírközlési szolgáltatások).

Nem újdonság az a fontos körülmény, hogy annak érdekében, hogy egy szolgáltatás az elektronikus hírközlési szolgáltatás fogalmába tartozzon, rendes körülmények között díjazás fejében kell nyújtani. A Kódex azonban a digitális gazdaság működési jellemzőivel összhangban egyértelműsíti, hogy a díjazás fogalmába beleértendő az a helyzet, amikor a végfelhasználó a szolgáltatásnyújtó kérelmére személyes vagy más adatokat bocsát aktívan ez utóbbi rendelkezésére, vagy amikor adatokhoz hozzáférést enged (pl. IP-címekhez, tárolt süti által gyűjtött információkhoz). Továbbá az Európai Unió Bíróságának gyakorlatával összhangban díjazásnak minősül az is, ha a szolgáltatónak harmadik fél, nem pedig a szolgáltatás igénybevevője fizet (pl. olyan hirdetések keresztül, amelyek feltételei annak, hogy a végfelhasználó hozzájusson a szolgáltatáshoz) [15].

A végfelhasználók jogaira vonatkozó követelmények nem egyenlő mértékben terjednek ki az egyes szolgáltatástípusokra: összességében megállapítható, hogy a legtöbb előírás a számfüggő személyközi hírközlési szolgáltatásokat, illetve az internet-hozzáférési szolgáltatást érinti, legkevésbé pedig az M2M jelátviteli, illetve a számfüggetlen személyközi hírközlési szolgáltatásokat terheli.

2.3. A harmonizáció szintje

A Hírközlési Kódexet megelőzően hatályban lévő keretszabályozás fogyasztóvédelmi szabályai a minimum harmonizáción alapultak, tehát a tagállamok fenntarthaták és bevezethettek nemzeti jogukban a végfelhasználók védelmével kapcsolatos szigorúbb rendelkezéseket. A keretszabályozás felülvizsgálatakor az Európai Bizottság fontos problémaként azonosította, hogy a végfelhasználók védelmével kapcsolatos szabályok eltérő végrehajtása miatt jelentős belső piaci akadályok keletkeztek, és számos érintett osztotta azt a véleményt, hogy a végfelhasználói jogok teljes harmonizációja jelentősen javítaná a jogbiztonságot, mind a végfelhasználók, mind az elektronikus hírközlési szolgáltatók szempontjából, egyúttal jelentősen csökkentené a piaca lépés akadályait, és a szabályok fragmentációjából eredő, szükségtelen megfelelési terhet [16]. A teljes harmonizáció megvalósítása legnagyobb akadályának az bizonyult, hogy több tagállam azzal érvelt, így csökken majd a végfelhasználók számára általuk biztosított védelem jelenlegi szintje, ezért a kérdés az új szabályozással kapcsolatos viták és tárgyalások végéig nyitva maradt.

Végül az EU-ban jellemző kompromisszumos megoldás született: az ún. teljes, de kalibrált harmonizáció. Ez azt jelenti, hogy fő szabályként ténylegesen úgy rendelkezik a Kódex, hogy a tagállamok nem tarthatnak fenn és nem vezethetnek be nemzeti jogukban a végfelhasználók védelmével kapcsolatos eltérő rendelkezéseket, ideértve az eltérő szintű védelmet biztosító szigorúbb vagy kevésbé szigorú rendelkezéseket. Azonban mégis van erre lehetőségük, amennyiben a Kódex így rendelkezik és számos helyen található ilyen kivételszabály. Másrészt meg-

adja az ettől való eltérés lehetőségét a Kódex egy átmeneti időszakra is, mert úgy rendelkezik, hogy 2021. december 21-ig a tagállamok továbbra is alkalmazhatnak eltérő, szigorúbb nemzeti fogyasztóvédelmi rendelkezéseket, amennyiben ezek a rendelkezések már 2018. december 20-án hatályban voltak, és a belső piacot érintő, ezekből eredő bármilyen korlátozás arányos a fogyasztóvédelem céljával. A tagállamok emellett természetesen fenntarthatnak vagy bevezethetnek nemzeti normákat a Kódex által kifejezetten nem szabályozott kérdések tekintetében, különösen pedig a hírközlési szolgáltatások folyamatos fejlődésével összefüggésbe hozható újonnan felmerülő kérdések kezelése érdekében.

A cikk hátralévő részében röviden, áttekintő jelleggel bemutatjuk a végfelhasználói jogok szabályozásának egyes tárgyköreit érintő módosításokat, mégpedig azokat kiemelve, amelyek lényegesebb újdonságot jelentenek a már eddig is igen magas szintű és a keretszabályozás irányelvei által konkrétan megkövetelnél jellemzően szigorúbb hatályos magyar előírásokhoz képest.

2.4. Alapvető jellegű rendelkezések

Mindeddig lényegében meghíusult, azonban továbbra is fontos EU-s cél marad az elektronikus hírközlés határon átnyúló szolgáltatásokra épülő piacának létrehozása. Az ezt akadályozó egyik potenciális tényező a végfelhasználók indokolatlan megkülönböztetése. Ezért a Kódex kifejezetten rendelkezik arról, hogy a szolgáltatók nem írhatnak elő eltérő követelményeket a végfelhasználók állampolgárságával, lakhelyével vagy székhelyével összefüggő okok alapján, kivéve abban az esetben, ha ez az eltérő bánásmód objektív módon alátámasztható.

A Kódex több ponton nevesít kifejezetten a fogyatékossgal élő végfelhasználókkal szemben teljesítendő fogyasztóvédelmi követelményeket.

2.5. Személyi hatály

A Kódex következetesebbnek tűnik abban, hogy a védelmet a fogyasztónak minősülő végfelhasználóknak adja meg. Azonban ez az elv továbbra sem érvényesül majd maradéktalanul, ugyanis több, elsődlegesen fogyasztóvédelmi jellegű előírást – nevezetesen a szerződések adataira, a szerződések maximális időtartamára és a szolgáltatáscsomagokra vonatkozókat – a mikro- és kisvállalkozások, sőt újdonságként a nonprofit szervezetek esetében is érvényesíteni kell. A jogalkotók álláspontja szerint az említett kategóriákba tartozó vállalkozások és szervezetek tárgyalási pozíciója hasonló a fogyasztókéhoz, és ezért a fogyasztókkal azonos szintű védelmet kell élvezniük, kivéve abban az esetben, ha kifejezetten lemondanak ezen jogokról. Egyéb rendelkezéseket, így például a számhordozhatóságot, továbbra is minden végfelhasználó esetében tiszteletben kell tartani [17].

A kötelezett szolgáltatói oldalt illetően pedig figyelemreméltó, hogy a számfüggetlen személyközi hírközlési szolgáltatásokat nyújtó mikrovállalkozásoknak nem kell alkalmazniuk a végfelhasználók jogairól szóló rendelkezéseket, kivéve, ha egyéb elektronikus hírközlési szolgáltatásokat is nyújtanak.

2.6. Szerződésekre vonatkozó tájékoztatási követelmények

A továbbra is rendkívül részletes szabályozás addicionális új eleme, hogy a szolgáltatóknak a fogyasztók rendelkezésére kell bocsátaniuk az alapvető szerződési feltételek tömör, meghatározott minta szerint készítendő összefoglalóját is.

2.7. A szolgáltatások átláthatósága

A tarifákra és a Kódex mellékletében meghatározott egyéb feltételekre vonatkozó közzétételi kötelezettség az internet-hozzáférési szolgáltatást vagy a nyilvánosan elérhető személyközi hírközlési szolgáltatást feltételekhez kötő szolgáltatókra fog kiterjedni, nem csupán világos, átfogó, hanem géppel olvasható módon, a fogyatékossgal élő végfelhasználók számára pedig akadálymentes formátumban.

2.8. Szolgáltatások minősége

A nemzeti szabályozó hatóságok egyéb illetékes hatóságokkal koordinálva azt is előírhatják a nyilvánosan elérhető személyközi hírközlési szolgáltatásokat nyújtó szolgáltatók számára, hogy tájékoztassák a fogyasztókat, ha az általuk nyújtott szolgáltatások minősége valamilyen külső tényezőtől, például a jelátvitel feletti ellenőrzéstől vagy hálózati kapcsolattól függ. A nemzeti szabályozó hatóságok – más illetékes hatóságokkal koordinálva, a BEREC által kiadott iránymutatás legmesszeemenőbb figyelembevételével – nemcsak a mérendő szolgáltatásmiñoségi paramétereket, hanem az alkalmazandó mérési módszereket is meghatározhatják majd az internet-hozzáférési szolgáltatások és a nyilvánosan elérhető személyközi hírközlési szolgáltatások minőségét illetően.

2.9. A szolgáltatóváltást elősegítő rendelkezések

A fogyasztó, illetve a számfüggetlen személyközi hírközlési szolgáltatásoktól és a gépek közötti szolgáltatások nyújtására használt átviteli szolgáltatásoktól (M2M) eltérő, nyilvánosan elérhető elektronikus hírközlési szolgáltatások nyújtói közötti határozott idejű szerződések időtartama nem haladhatja meg a 24 hónapot. A tagállamok továbbra is elfogadhatnak vagy fenntarthatnak olyan rendelkezéseket, amelyek értelmében ez az időtartam ennél rövidebb is lehet. Ugyanakkor ez a megszorítás nem vonatkozik az olyan részletfizetési szerződések időtartamára, amelyek esetében a fogyasztó egy külön szerződésben vállalja, hogy kizárólag a fizikai összeköttetés létrehozását részletekben fizeti, különösen az ún. rendkívül nagy kapacitású hálózatokkal való összeköttetés esetén.

A Kódex a magyarhoz hasonló szigorú és részletes szabályokat tartalmaz a szerződések módosítására és megszüntetésére, továbbá rendelkezik a szolgáltatóváltás alapvető szabályairól az internet-hozzáférési szolgáltatás vonatkozásában és pontosítja a számhordozhatósággal kapcsolatos előírásokat. Ami viszont teljes újdonság, hogy kifejezetten az elektronikus hírközlési szolgáltatók csomagajánlatait célzó követelményeket is bevezet a szolgáltatóváltás elősegítése érdekében, mert a jogalkotó úgy ítélte meg, hogy jöllehet a szolgáltatás-csomagok

sokszor előnyösek a fogyasztók szempontjából, megnehezíthetik, illetve költségessé tehetik a szolgáltatóváltást, és a végfelhasználók szerződéses foglyul ejtését idézhetik elő [18]. Ezért a Kódex úgy rendelkezik, hogy amennyiben a szolgáltatás-csomag, vagy szolgáltatásokból és végberendezésből álló csomag tartalmaz legalább egy internet-hozzáférési szolgáltatást, vagy egy nyilvánosan elérhető, számfüggő személyközi hírközlési szolgáltatást, a Kódex szerződés adatait összefoglaló dokumentumra, az átláthatóságra, a szerződés időtartamára és felmondására, valamint a szolgáltatóváltásra vonatkozó rendelkezéseit a csomag minden elemére alkalmazni kell, ideértve például azokat a digitális szolgáltatásokat, műsorszolgáltatásokat, végberendezéseket, amelyek nem tartoznak közvetlenül e rendelkezések hatálya alá.

2.10. Segélyhívási célú illetve vészhelyzeti kommunikáció

A segélyhívó szolgálatok segélyhívási célú kommunikáció útján való elérésére vonatkozó szabályozás alapvetően technológiai változásokkal indokolt frissítése mellett a Kódexbe került a fordított helyzet, vagyis annak szabályozása is, amikor a lakosságot szükséges riasztani azonnali vagy kialakulóban levő jelentős veszélyhelyzetekben, katasztrófákban. A szabályozást különösen az Európai Parlament szorgalmazta, melynek tagjai úgy tapasztalták, hogy a tagállamonként eltérő minőségű szabályozás aggályos lehet jelentős veszélyhelyzetek, így esetleges terrortámadások esetében.

Az e területre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítése érdekében a Kódex legkésőbb 2022. június 21-től előírja, hogy amennyiben a tagállam lakossági riasztórendszert működtet, a mobil számfüggő személyközi hírközlési szolgáltatások nyújtóinak díjmentesen továbbítaniuk kell a lakossági riasztásokat minden érintett végfelhasználó számára, tehát azoknak, akik a riasztási időszakban az illetékes hatóságok meghatározása szerint az azonnali vagy kialakulóban levő jelentős veszélyhelyzetek és katasztrófák által potenciálisan érintett földrajzi területeken tartózkodnak. A tagállamok úgy is rendelkezhetnek, hogy a lakossági riasztások egyéb nyilvánosan elérhető elektronikus hírközlési szolgáltatások útján, vagy pedig internet-hozzáférési szolgáltatásra épülő mobilalkalmazás révén kerüljenek továbbításra, feltéve, hogy a lakossági riasztórendszer hatékonysága egyenértékű a lefedettség és a végfelhasználók elérésére vonatkozó képesség tekintetében, az érintett területen csupán ideiglenesen tartózkodókat is beleértve. A Kódex végrehajtásának felülvizsgálata során a Bizottság pedig majd azt is felmérheti, hogy az uniós joggal összhangban megvalósítható-e az egész Unióra kiterjedő, közös lakossági riasztórendszer létrehozása.

3. Zárszó: vissza- és előretekintés

Cikkünk bevezetőjéből kiderült, hogy az elektronikus hírközlési szektor európai keretszabályozásának legutóbbi átfogó felülvizsgálata és a mostani, a Kódexet eredményező módosítás között majdnem 10 év telt el. Meglehe-

tősen valószínű azonban, hogy a Kódex felülvizsgálatáig nem fog ennyi idő eltelni, legalábbis ami a végfelhasználók jogaira vonatkozó szabályokat illeti. A jogalkotók ugyanis – mintha elismernék azt, hogy az új, módosított ágazatspecifikus fogyasztóvédelmi szabályrendszer nem biztos, hogy tartósan kiállja majd az idő próbáját –, beiktattak egy erre a tárgykörre vonatkozó különleges felülvizsgálati eljárást.

Megbízta a BEREC-et, hogy kísérelje figyelemmel a jövőbeli technológiai és piaci fejleményeket a tagállamokban, és első alkalommal 2021. december 21-ig – tehát már egy évvel a nemzeti jogba történő átültetés határidejét követően –, majd ezt követően háromévente, illetve legalább két tagállam indokolt kérésére tegye közzé rendszeresen véleményét, amely többek között arra vonatkozó értékelést tartalmaz, hogy e fejlemények milyen hatással vannak a Kódex rendelkezéseinek gyakorlati alkalmazására a végfelhasználók tekintetében. Különösen a szolgáltatóváltás lehetőségeit, az ennek esetleges hiánya által okozott piaci torzulást és a végfelhasználóknak okozott kárt, illetve azt szükséges elemezni, hogy a számfüggetlen személyközi hírközlési szolgáltatások fokozottabb igénybevétele és interoperabilitásuk hiánya veszélyeztet-e érzékelhető módon a sürgősségi segítségnyújtás elérését. Az Európai Bizottságnak – a lehető legteljesebb mértékben figyelembe véve a BEREC véleményét – jelentést kell közzétennie és ha ezen irányelv célkitűzéseinek biztosítása érdekében szükségesnek ítéli, jogalkotási javaslatot kell benyújtania a módosítása céljából.

A Kódex tehát megszületett, az implementáció rajta kész, és úgy tűnik, a végrehajtásával egy időben maga a szabályozás is alakul majd.

A szerzőről

DR. KOVÁCS ANITA jogász, 2013-tól a Telenor Magyarország Zrt. vezető szabályozási szakértője, 2015–2016-ban a Telenor Csoport brüsszeli irodájának munkatársa. Korábban 1999-től egészen 2012-ig a Gazdasági Versenyhivatal Infokommunikációs Ágazati Irodájának vizsgálója, majd vezetője, ennek köszönhetően több éves tapasztalattal rendelkezik az elektronikus hírközlési szektort érintő versenyfelügyelet, illetve piacsabályozás területén. 2011–2013 között az Antenna Hungaria Zrt. jogi, szabályozási osztályának vezetője.

Hivatkozások

- [1] Az Európai Parlament és a Tanács 2002/21/EK irányelve (2002. március 7.) az elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások közös keretszabályozásáról (HL L 108., 2002.4.24., 33.o.)
- [2] Az Európai Parlament és a Tanács 2002/21/EK irányelve (2002. március 7.) az elektronikus hírközlő hálózatok és az elektronikus hírközlési szolgáltatások engedélyezéséről (HL L 108., 2002.4.24., 21.o.)
- [3] Az Európai Parlament és a Tanács 2002/21/EK irányelve (2002. március 7.) az elektronikus hírközlő hálózatokhoz és kapcsolódó eszközökhöz való hozzáférésről, valamint azok összekapcsolásáról (HL L 108., 2002.4.24., 7.o.)
- [4] Az Európai Parlament és a Tanács 2002/21/EK irányelve (2002. március 7.) az egyetemes szolgáltatásról, valamint az elektronikus hírközlő hálózatokhoz és elektronikus

- hírközlési szolgáltatásokhoz kapcsolódó felhasználói jogokról (HL L 108., 2002.4.24., 51.o.)
- [5] Az Európai Parlament és a Tanács 1211/2009/EK rendelete (2009. november 25.) az Európai Elektronikus Hírközlési Szabályozók Testületének (BEREC) és Hivatalának létrehozásáról (HL L 337., 2009.12.18., 1.o.)
- [6] Az Európai Parlament és Tanács 676/2002/EK határozata (2002. március 7.) az Európai Közösség rádióspektrum-politikájának keretszabályozásáról (HL L 108., 2002.4.24. 1.o.)
- [7] a Bizottság 2002. július 26-i 2002/622/EK határozata (2002. július 26.) a rádiófrekvencia-politikával foglalkozó csoport létrehozásáról (HL L 198., 2002.7.27., 49.o.)
- [8] Az Európai Parlament és Tanács 243/2012/EU határozata (2012. március 14.) egy többéves rádióspektrum-politikai program létrehozásáról (HL L 81., 2012.3.21., 7.o.)
- [9] Az Európai Parlament és a Tanács 2002/58/EK irányelve (2002. július 12.) az elektronikus hírközlési ágazatban a személyes adatok kezeléséről, feldolgozásáról és a magánélet védelméről (HL L 201., 2002.7.31., 37.o.)
- [10] Az Európai Parlament és Tanács (EU) 2016/679 rendelete (2016. április 27.) a természetes személyeknek a személyes adatok kezelése tekintetében történő védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 95/46/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 119., 2016.5.4., 1.o.)
- [11] Az Európai Parlament és a Tanács 531/2012/EU rendelete (2012. június 13.) az Unión belüli nyilvános mobilhírközlő hálózatok közötti barangolásról (roaming) (HL L 172., 2012.6.30., 10.o.)
- [12] Az Európai Parlament és Tanács (EU) 2015/2120 rendelete (2015. november 25.) a nyílt internet-hozzáférés megteremtéséhez szükséges intézkedések meghozataláról, továbbá az egyetemes szolgáltatásról, valamint az elektronikus hírközlő hálózatokhoz és elektronikus hírközlési szolgáltatásokhoz kapcsolódó felhasználói jogokról szóló 2002/22/EK irányelv és az Unión belüli nyilvános mobilhírközlő hálózatok közötti barangolásról (roaming) szóló 531/2012/EU rendelet módosításáról (HL L 310., 2015.11.26., 1.o.)
- [13] Az Európai Parlament és a Tanács 2014/61/EU irányelve (2014. május 15.) a nagy sebességű elektronikus hírközlő hálózatok kiépítési költségeinek csökkentésére irányuló intézkedésekről (HL L 155., 2014.5.23., 1.o.)
- [14] (EU) 2018/1972 irányelv (2018. december 11.) az Európai Elektronikus Hírközlési Kódex létrehozásáról, 15. preambulum bekezdés.
- [15] (EU) 2018/1972 irányelv (2018. december 11.) az Európai Elektronikus Hírközlési Kódex létrehozásáról, 16. preambulum bekezdés.
- [16] (EU) 2018/1972 irányelv (2018. december 11.) az Európai Elektronikus Hírközlési Kódex létrehozásáról, 257. preambulum bekezdés.
- [17] (EU) 2018/1972 irányelv (2018. december 11.) az Európai Elektronikus Hírközlési Kódex létrehozásáról, 259. preambulum bekezdés.
- [18] (EU) 2018/1972 irányelv (2018. december 11.) az Európai Elektronikus Hírközlési Kódex létrehozásáról, 283. preambulum bekezdés.